

יהודה ליבס

דבוקות של רוח ברוח

על נשיקת הספר הזוהר

בחייהם, משמשות לפני הווור כ'מיין נוכנין', ככלומר כורע שמעלה הנקבה אל החדר, ורכ מתחאפר הזיווג והמושלן. בתקופתיה, כך דומה, מיטשטש קץ האופי האנייבידואלי של כל נשמה, אך לפִי מקומות אחרים בזוויר וכותת אותן נשמות בשעת עלייתן ביחס איסחי יותר, אשר מתרככ באנטישת האל. כך מפה הווור את עניין מרתת נשיקה מלאה וכוכם הצעייםים, כדרוע מידי חול' ומתרות רומכ'ם (וורה נובוכם ג', נא).

בנסיבות ווכות והשומות תוך עלייתן רך אוורי המUber שבין העולם והחthon אל העולם האלקי, אלה הם ההיכלות המתוארות בפיווט בספר הזוהר, וכן מתא הווור (ח'א, מו ע'ב) את היל הדר תיאלוגים הפלטוסיים. כאן אין מודר בעגב שיקס כו' בו, אלא רוחם של יושאל? אבל מדור שיקס תיאור שכוה עם המונוטאים מצוי בעילם הווורי, שהלאו עיקר העקרבים בה הוא אחותו של דודעתי של משה החזר ומנוגלגל בכל רוח וזרה; וזה מפני שהוא היה בפיו, לקים מה שנאמר "הַפָּה אֲנָכֶר בָּו" (במדבר ב', ח), עניין הילקבל על ידוו של יי' סטבון, כמניג, יי' ספר הזוהר, ספר הספרים של קבלת, הוא בעצם ספר האוזס (על כר הרוחבי במארמי 'זוהר ואורות'), וכי אהבה הווור המפש את הפסוק "שְׁקַנֵּי שיקס. כר עלה ברוחות ממאמר הווור המפש את הפסוק "שְׁקַנֵּי המשיקות פיהו" (שיר השירים א, ב).

אמורה לנסת ישואל: "שְׁקַנֵּי מנשיקות פיהו". מה טעם ומה לה' שיקני? "אהבני" היה ציריך לומו. למה "שְׁקַנֵּי"? אלא כר שננו: מzn "נסיקו" – דבקות של רוח ברוח, ומשום כך נשיקת דאהבנה, והוא מושך ומכור לאחורה. כר רוח רוח ואהבתה את קול וירק". מה בה' אל מתרך דבקות הרוח לא יכול להלב ונשיקות כפה זה אהבהו, והוא דבקות רוח ברוח, שלא ייפורדו ואנמנ אפשר גם לנשק בלא כל דבקות רוח. כר רוח על כלו, וגם לוויה הנה במשדר האמור זו בזיריך "שְׁקַנֵּי נזקבי" (מרארשת), לא, ר: "תְּנִיעֵץ עַשׂ לְקָרְאוֹת וַיַּחֲפֹחַ וַיַּפְלֵל עַל צְוָאָר וַיַּחֲזֹק וַיַּכְבֹּד" המתואר את נשיקת עשו ליעקב, נשיקת שבוראי לא התייה דבקות הרוח. לפִי המוסריה, בכחית ספר תורה יש'lein את המילה "שְׁקַנֵּי" שם במקורות מעלה, ואלה מתרפשים בדורות ביצהרה זו, ובאמנה והי כתוב "וְשְׁקַנֵּוּ וְבָכְבִּי" שניניה ללה המלא.

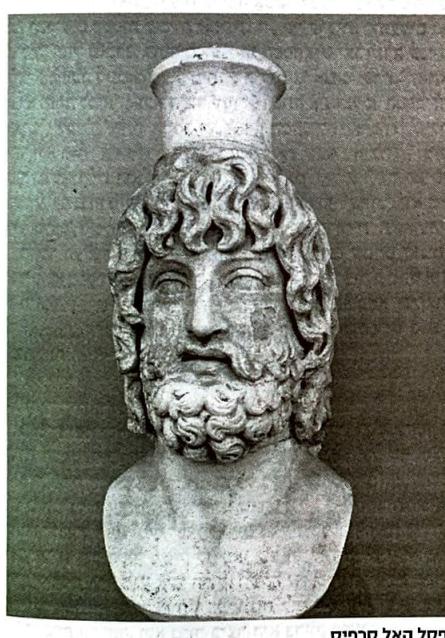
"שְׁקַנֵּי" מונרכתי? אל שלא נזקק כר כל, ועל כר כתוב (משל' כ, כ) "גַּנְעָרִת נְשִׁקָת שְׁזָוָא". מה "גַּנְעָרִת" תורת נשיקות שנאי? אלא מי שנשיק באתה, נזקק באתה, אני באתה, דבקות אלא בכתנית "ונעטרות". מה זה "עטרות"? לשון כסות, כשלא נזקק רוח באתה נשיקה (שם). דבוקות

ו.מו. ועל כן מי שיזכרת נסנתנו בנסקה רובל רוח אהת אללהות, בנה של אמת, בנה של תפדר מנגנו וה' נקרא "נסיקה". ועל אמרה אמרה לנסת ישואל "שְׁקַנֵּי מנשיקות פיהו", לבוק נסכת ישואל שכואן האהשנין, ויסדר הנקי באלותה, שאויה רוח ברוח (וורה ח'ב, קב' ע'ב). במקביל, שהוא מכביל למילה העברית "תיקוני" וזהו מונחנו. כך נמציא, כמדובר, במאמר השיר לسفرות ונגו של משה רבנן, היא התורה שבעל פה המודה חללית עם הש' כבינה. זו נקראת 'קבלה' ממשי סיבות, הן משום שהוא מכביל בין תיקוני וזהו, המפרשת הכנוי 'קבלה' למשה מסיני שבמנה בת רועעתו של משה החזר ומנוגלגל בכל רוח וזרה; וזה מפני שהוא היה בפיו, לקים מה שנאמר "הַפָּה אֲנָכֶר בָּו" (במדבר ב', ח), עניין הילקבל על ידוו של יי' סטבון, כמניג, יי' ספר הזוהר, ספר הספרים של קבלת, הוא בעצם ספר האוזס (על כר הרוחבי במארמי 'זוהר ואורות'), וכי אהבה הווור המפש את הפסוק "שְׁקַנֵּי שיקס. כר עלה ברוחות ממאמר הווור המפש את הפסוק "שְׁקַנֵּי המשיקות פיהו" (שיר השירים א, ב).

אמורה לנסת ישואל: "שְׁקַנֵּי מנשיקות פיהו". מה טעם ומה לה' שיקני? "אהבני" היה ציריך לומו. למה "שְׁקַנֵּי"? אלא כר שננו: מzn "נסיקו" – דבקות של רוח ברוח, ומשום כך נשיקת דאהבנה, והוא מושך ומכור לאחורה. כר רוח רוח ואהבתה את קול וירק". מה בה' אל מתרך דבקות הרוח לא יכול להלב ונשיקות כפה זה אהבהו, והוא דבקות רוח ברוח, שלא ייפורדו

בעומק יהדות נמצאת חוכמת הקבלה, זאת מתמצית וחתמת נשיקת. אפייל הכנוי 'קבלה' בעצמו עשוי לתהפרש במשמעות נשיקת (נקבל) למיליה העברית תיקוני וזהו מונחנו. כך נמציא, כמדובר, במאמר השיר לسفرות תיקוני וזהו, המפרשת הכנוי 'קבלה' למשה מסיני שבמנה בת רועעתו של משה החזר ומנוגלגל בכל רוח וזרה; וזה מפני שהוא היה בפיו, לקים מה שנאמר "הַפָּה אֲנָכֶר בָּו" (במדבר ב', ח), עניין הילקבל על ידוו של יי' סטבון, כמניג, יי' ספר הזוהר, ספר הספרים של קבלת, הוא בעצם ספר האוזס (על כר הרוחבי במארמי 'זוהר ואורות'), וכי אהבה הווור המפש את הפסוק "שְׁקַנֵּי שיקס. כר עלה ברוחות ממאמר הווור המפש את הפסוק "שְׁקַנֵּי המשיקות פיהו" (שיר השירים א, ב).

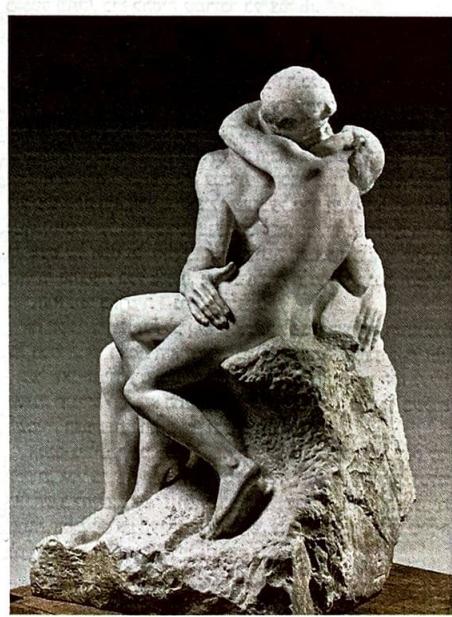
אמורה לנסת ישואל: "שְׁקַנֵּי מנשיקות פיהו". מה טעם ומה לה' שיקני? "אהבני" היה ציריך לומו. למה "שְׁקַנֵּי"? אלא כר שננו: מzn "נסיקו" – דבקות של רוח ברוח, ומשום כך נשיקת דאהבנה, והוא מושך ומכור לאחורה. כר רוח רוח ואהבתה את קול וירק". מה בה' אל מתרך דבקות הרוח לא יכול להלב ונשיקות כפה זה אהבהו, והוא דבקות רוח ברוח, שלא ייפורדו

פסל האל סריפיס

נשיקת האל איננה בגנות אלא בדבקות שלמה. לנסת ישואל המנסקת, כפי שעלה אף ממשה, היא גם מרות המיצגת את עט-ישואל ממש, אושם בשר ודם. מכאן מתעורר קשי ותאולוג נסמי' כיצד יישיב ורבר בע התהום השוריה בין ברוא לנברוא ואשר מא' פיבית את דת ישראל? אך שוו, והם כה, המוראות בפלטוסופיה הירוחית ובמסורת ספרות השכללה, איננה גתולת המקובלם. הווור שוק להרים ורока את ההפך מכך, הווור מבקש לסמן את הרצף בין עליונים תחתונינו, רצף שבתוויו העילי הוא נשיקת.

ונשיקת זאת אינה רק נחלת נסכת ישואל הכלילית. גם פרטם וכוכם בה, נשמות צרי' ישואל לאלה אף יש תפkid בזיגוג האל ושכנית, כי נשמותיהם העולות לעולמות העליינים, מטורם ואפ'

נשיקת האל

גונאטס רוחן, 'הנשיקה'

**בהתאם לספר הזוהר, זכר
בלא נקבה אין אלא חצי
בר-אדם, פלגנופא' בלשונו, והוא
מניע בידי שלמות ואחדות רק
באמציאות זיווג ששייאו בנשיקה,
שהיא השילוב בין גוף ורוח**

שני היכלות סמוכים

לכארה אפשר היה למלמד מכאן שעירפה והולות המלאכים, שכלה נישיקות, ציריה בלבד וזהו גנבי כלל. אך כדי עלה מלשם המקור החורי לרביבים אלה. בדורות נגנו' הוויים קשורים זה בזה, ומקרים בשני היכלות סמוכים, כשהעלין הוא היכל הנשיקה של יעקב והמנשך לרחל, והתחתן הוא הרכבל שב משק יעקב לבנו יוסף:

שנים הם, יעקב הוא לא מעלה, יסוף למטה. שי תאותה הן. אדר והכל שיש ואדר הכל זה השמי. התאהו של מעלה והוא באוון נשיקות שנintel יעקב, והתאהו למטה באוון תש' משן נסכל יוסף, משי' זדרם אלה נסכל ארין דברת ויאת' הסקינה את רוח החיים. מזר יעקב נסכל את רוח החיים של מעלה שורק בו באחנן נשיקות, ונכנס רוח החיים של מעלה בו ליאון מגנו' מזר יוסף שהיה למטה בסיסים הנען כיין לאבר והכרי באוון היכל נסכל רוחות ונשימות לה ריק למטה לשלול הוה... ועם כל זאת יוסף זו לכל גנות, ומשקהות, ובו דרבך אוthon רוחה הביתה ברכת יעקב, יוסר והוא לאט, ומעלת, ובו דרבך אוthon רוחה הביתה ברכת של יוסף, וכאש מתחבר הכל באחד מתמלאים אוthon שדים להיני לטל, ולפיirc הכל הוא אחד וזה ח'ב, רנס.

אפשר לבנות שתי התאותות המתוארכות כאן כארוס וכמיניות. יעקב בנשיקתו מעודר רוח חיים, והוא הארוס והרוגן, והמשם בוחר הרשאה לתלמוד תורה בין החברים, שכשנסקו לרבים ראו בכם נישוק לשכינה (וזור ח', נס ע'ב, ע'ב): יוסף לעומת זאת אין את הגורם ומעררו לוייג' בתוארכם תפיריו כמספק המזוין לכל מצרם, והוא "הפשער בעיל-עמ' אַזְרָקֵץ" (בראשית ט, ט). מבוקמות ורבים מטרואר יוסף כבנה (ויזא) מעון נשיקות את הגן (האישה), ותפקידו כמייצג את האביר והובי של הצלב העליון משקה הוא אף את האישה של מעלה, הדיא' ושבכני, שמנה מתרפד אותו נחר לארכעה ראסים (בראשית כ, י), המשלים את העולמות והנתונות.

לפי מקום אחד (ודор ח'ב, ע'א) רומה שיטוף מייצג את גדר וגיא לוט לני היפרדתו להוציאת החלתה בכך ממשיך לדעתו הווודאי והקרום של יוסף עם סופיפ, אל האידור המשקה את ארץ מצרם, שבים נצאו בה סמל לגדת, וזר יוסף וסופיפ רוחם ובקבוק יהודית מג' ע"א. ייסם בתפקידו ההלנייטי, והוא נזכר גם במלמוד (בפודה חד מג' ע"א), מכל מקום אין לנו רוחות, ולא נעה בדם אדר, ולו מיל' המשיח להלב. והתאבי [- והי כונם] "ארבע רוחות בא' ורוח" (וחזקאל לוי, ע'א)? ארכע לא כביך, אלא מארכע רוחות. וזה רוח שלם לא... זה הכא מטור אהבת נשיקת. ויאו? נשיק אהבה אינו אלא בפה, ומתחברן [- ותפקידו רוח ברות, וכל אחד מהם כל לשת' רוחות, וrho וrho חברו, נמצאו שניים בראבע רוחות ורוחות. וכל שוכן המוכר ונתקבה בחתהברם, שם ארכע רוחות ייח'ו, והבן הבן נשיקת הנשיקה, נעלת בוחר על היין הגפני, לפיirc האדים, קרובות מכונה ודיא' בדורר בכינוי גוף המלך (גופא ומלאכ' או' יופא קישא'). ישר גאנך בדורר הם אנון ומלאכ' לא' השדים. מלאכ'ים, והנקבה האלהיים, שום קוך נשמתה. לא' המלאכ'ים. מלאכ'ים, שם יוצאים גופאים, מוקדם נשיקת. כך קרב' ה' קושוש:

מכאן גם הקורשה העילינונה שמייחס החדר לדוריון איש ואשתו, כפי נתת המשיעת הדרי. אך טלית היה למסקל מבר שוחרר מבלבבות ובמצחשה ולא תעשה נשיקות להחותם ומני. החרף הוא הנכון. מקרותת היולוג נבעת מזד אדר מהרומה רבבה בגין כל פיריות מינית מעבר לכל והקיים במקומות אחרים, ומזר' שנ' ניכרת שליליה גמורה של רוחות הנחסנת לעכיה ופוחיתת קשה. כי הארוס, והוא הווודאי של חבדת רישבי' העוסקים בתורה, והוא מטאפר רך לאוותם שנ' שא' איזה' השפעה ועסוקים בפיה ורכיה. בעולם ההורתי תליה אפיא נשיקה בדייג, כס' שיווג תלי' ומתעדיר ונבען גם נשיקת.

זהו ליבס הוא פרופסור אמריסטה בחו' לחשבון ישראל, האוניברסיטה העברית בירושלים

יעקב בושידין, ישבני תשיקות פיהו יי' טובים זיך מקין (שיר השירים א, ב)

המצויים בחיבורו הנקרואת 'סבא דמשפט' מובאים כפירוש על רני' האמה שבפרשת משפטם: "אם לבנו יעצבה פלטב' ובנות עיש'ה ?ה' שמית כא, ט) מערצת והללים בין האין והאהה מתרשת באן' בנסמה העולה במוות אל אל, אביה.

מה פירוש "כמפעת ובונת"? כאן יש סוד להלכים. בתוד צור תקון, רקייע טמי, יש היכל חד שנקרא "אהבה", ושם טמוני אותם אוצרות, ומתחברן [...] מערצת אהבת המלך שם זה, ואוthon נשמת אהבות המלך באות שמה. כיוון שהמלך בא בתאו והכל המלך, כתוב שם "ישק יעקב לרחל", ובקב'ה מוצאים אתו נושא נשיקת הנשיקה, מולדת בוחר ולה מונפה ... זה הכא מטור אהבת נשיקת. וזה "כמפעת הבנות אשרה והעליה אורחה אצל' ומשתעשע בה. זהו" כמפעת הבנות נשיק, כהוותה והרשות, וולדת בוחר על היין הגפני, לפיirc האדים, בשוד ומקרו מיוון גופא: גם הווע' איז' ואם זיוג הוכר והנקבה האלהיים, שום קוך נשמתה. לא' המלאכ'ים. מלאכ'ים, שא' יומ' (וזור ח'ב, צ' ע'א).

כארבע רוחות שמיים

הנשיקה הווודאית כוללת כל אין מודרך רק במשמעותה שעינינה דברות מיסטיות, אלא רבקות הנשיקה יש בה גם צד גונפן, אוisi' סקסואלי. אף אין דיא' וח'דרי, לא לך נשיקת מלמטה למלטה, מודרך לכפי האל, ולא לך מלמטה למטה, מן האל אל אדים. היא איננה דו-צדדית למעשה, אלא בעלת ארכע עז'ון, כארבע רוחות והמנחות אל העולם ומאותה ווותה. כך בלשל בקטע המציג בראש מודרך הווודאי על השדים, השורת רוחה ה' על מלך המרים, שית, העדרו לכלול את כל השדים, תבא מונך נשיקת שיישך לו הקב'ה באהבה.